

Nr 150

Av herr Larsson i Hedenäset m. fl., om vissa ändringar av flottningstagstiftningen.

Enligt nu gällande lagstiftning ombesörjes flottning i de allmänna flottlederna av flottningsföreningar. Medlemskap i flottningsförening tillkommer de flottande. Detta medför i realiteten, att det som regel blir förädlingsindustrin, som tillerkännes medlemskap och därmed beslutanderätt i flottningsföreningarna.

Alltsedan tillkomsten av nu gällande flottningstagstiftning, år 1920, har från skogsägarnas sida yppats missnöje över att denna grupp, såvida de icke samtidigt är flottande, utestängts från medbestämmanderätt i flottlederna, vilkas ekonomiska utnyttjande dock är direkt beroende av producenterna och vilkas skötsel i ej ringa mån har återverkan på deras skogsanternas ekonomi. Att då nära nog all bestämmanderätt lägges i den flottande partens, d. v. s. köparens, händer framstår som oriktigt.

Om man närmare undersöker flottningsväsendets natur, finner man för det första, att de avsevärda miljonkapital, som investerats i flottlederna för att göra dem trafikabla, är amorterade av flottodsproducenterna. I realiteten kan därför dessa investeringar och därmed flottlederna anses tillhöra skogen. Detta faktum tillika med det förhållandet, att skogsägarna alltfört betalar utflottningskostnaderna för virke, som transporteras från skogen ned till avnämaren, innebär, att icke flottande skogsägare har väsentliga ekonomiska intressen att bevaka i flottlederna. Samma är förhållandet, när det gäller fastställandet av bestämmelserna om flottningens utförande.

Även om man får anse, att flottande och skogsägare i många hänseenden har sammanfallande intressen och att därför endera av dessa parter borde kunna på ett för båda intressena tillfredsställande sätt administrera och verkställa åtgärder som sammanhänger med flottningsverksamheten, tvingas man dock konstatera, att kraven på rättvisa och objektivitet därvid icke kan bli väl tillgodosedda. Det måste alltid finnas tillfällen, då en part icke förmår att på tillbörligt sätt avvisa eller rätt tillbakahålla påträngande egna intressen.

Ett samarbete mellan huvudintressenterna är därför nödvändigt, och ett intimt sådant bör kunna etableras i flottningsfrågor lika väl och med samma gynnsamma resultat som då det gäller inmättningsfrågor, där ett tidigare ensidigt och helt dominerande köparintresse numera upphört, genom att

säljar- och köparrepresentationen i mätningföreningarna blivit jämställda. Samma princip borde även beträffande flottningsverksamheten skapa betingelser för ett mera förtroendefullt samarbete i en för industrien och skogsbruket viktig fråga till båda parter gagn.

1946 års flottningsutredning avgav år 1950 ett betänkande, vari bl. a. föreslogs, att skogsägarna skulle tillerkännas medinflytande i flottningsföreningarna. Även om detta utredningsförslag behöver överarbetas i anslutning till remissyttrandena över detsamma, finnes dock vissa grundsatser i förslaget, som redan nu bör kunna fastläggas. Vi syftar då i första hand på den lika fördelningen av beslutanderätten mellan skogsägare och sådana flottande, som icke utövar inflytande i egenskap av skogsägare. Ävenså avser vi härmed den rätt att företräda enskilt skogsbruk vid handhavandet av flottlederna, som i betänkandet föreslagits tillkomma skogsägarföreningarna.

Med stöd av ovan anförda får vi hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om förslag till nästkommande års riksdag till ändring av flottningslagstiftningen i följande hänseenden:

dels att förvaltningen av de allmänna flottlederna skall med samma inflytande tillkomma vardera kategorien skogsägare och sådana flottande som icke utövar inflytande i egenskap av skogsägare,

dels ock att om särskild sammanslutning (skogsägarförening) finns, som nöjaktigt företräder enskilt skogsbruk inom området, inflytandet för denna grupp skogsägare bör tillkomma sammanslutningen.

Stockholm den 24 januari 1958

Harald Larsson

i Hedenäset

Elias Jönsson

i Jämtlands Sikås

Jan-Ivan Nilsson

i Tvärålund

Harry Wahrendorff